

Dag meisje

Marit Leeuwenhart

Dag meisje

Bespiegelingen over een
bijzonder kort leven

BraveNewBooks

Voor jou

© 2022 Marit Leeuwenhart

ISBN 9789464485714

NUR 402/749

www.bravenewbooks.nl

Inhoud

Maandagmorgen	7
Lege wand	9
Klapdeurtjes	12
Soesjes	15
In de natuur	18
Schim	20
Menselijke vrijheid	23
Statistieken	26
Erkennen	29
Verloskundige	32
Houten beeldje	35
Telefoontje	39
Duploblokjes	42
Grootouders	45
Fietsen	48

Dromen	50
Vloeiende lijnen	53
'Grap'	55
Begrafenisondernemer	57
Moederhart	61
Bollo de Beer	63
Baksteen	66
Warmte	69
Verwondering	72
Engelenverhaal	74
Puzzelstukjes	77
Crematorium	79
Genetica	82
Sollicitatiegesprek	85
Parallele waarheden	89
Weegschaal van tranen	92
Lotgenoten	96
Duinpannetje	99
Wolken	101
Ingebed	103
Sterrenhemel	106
'Plekje'	108
Dansen	110
Veertje	112
Sneeuw	115

Maandagmorgen

Zomaar een maandagmorgen aan het begin van de lente. Zomaar een willekeurige collega. We staan samen in de lift omhoog, moeten allebei naar de vierde verdieping. Een klein gesprekje zou best op zijn plaats zijn. Ik weet alleen zo snel niks te verzinnen, we kennen elkaar niet goed. Deze man, begin veertig schat ik, komt uit Iran. Niet echt een land waar ik meteen een lichtvoetige opmerking over weet te maken. Hij doet onderzoek, maar ja, waarnaar ook alweer?

Ook hij voelt zich wat ongemakkelijk, zie ik, maar dan verbreekt hij de stilte. 'Jij hebt toch twee kinderen?'

Ik schrik me rot en brabbel in een reflex voor me uit: 'Nee, één.'

‘Een meisje toch?’ probeert hij geïnteresseerd.

‘Nee, een jongen. En jij?’

Oké, adem in, adem uit.

Twee minuten later, op mijn kamer, klopt mijn hart in mijn keel. ‘Ja!’ schreeuw ik van binnen. ‘Je had gelijk! Je had helemaal gelijk!’ En ik voel me schuldig dat ik het bestaan van één van mijn twee kinderen zojuist glashard heb ontkend. Twee keer achter elkaar nog wel. Ja, ze heeft bestaan, en ja, het was een meisje. Goed, ze is dan toevallig dood, maar wat doet dat ertoe?

Nadat de adrenaline weer gezakt is voel ik de tranen branden. Mijn hele humeur naar de klote door zo’n stompzinnig vraaggesprek. Fijn begin van de werkweek.

Lege wand

Vrijdagmorgen, tien uur. Binnenkomst in de ziekenhuiskamer. Jeetje, wat een afgeragde bende, zeg. Moet het hier allemaal gaan gebeuren? In deze omgeving? Klinisch, daar had ik me op ingesteld, maar afgeleefd, nee. Vieze rode strepen op de muur door een stoel die daarlangs geschuurd is. Jarenzeventiggordijnen. En dan niet 'leuk retro', nee, lelijk en vaal verkleurd. Uitzicht op een groot lelijk hekwerk. Maar wat vooral in het oog springt is een vrijwel lege wand met honderden punaisegaatjes erin. Het is de muur waarop ik uitkijk vanaf mijn bed. Eén voordeel: er is dus plek om iets op te hangen... en ik heb tijdschriften bij me.

Wat hang je op wanneer je een klus als deze moet gaan klaren? Krachtige vrouwen. Geen twijfel over mogelijk. Al snel vind ik Rifka Lodeizen. Een mooie zwart-witfoto in Parijs. Toch is dat niet het beeld dat later zal blijven hangen in mijn herinnering. Tijdens het bladeren stuit ik namelijk op nog een andere bijzondere foto, een soort portret. Van een meisje, of moet ik zeggen een jonge vrouw? Haar leeftijd laat zich niet zo makkelijk inschatten. Ze zit gehurkt op een vensterbank, tussen twee openslaande ramen. Het is echter niet haar pose maar de blik in haar ogen die me vangt en niet meer loslaat. Een mysterieuze blik. Krachtig, maar geenszins arrogant. Een beetje afstandelijk, maar toch liefdevol. Onverschrokken, maar niet in zichzelf gekeerd. Ze zit voor dat open raam, maar kijkt naar binnen. Ze kijkt me recht aan. En zij gaat me helpen. Deze onbekende schone, met haar vastberaden blik, blijft erbij. In welke pijn ik ook terechtkom, zij blijft krachtig. Hoezeer mijn lichaam ook verkrampt, ik kan me aan haar vasthouden. Een ankerpunt in een zee van spanning en onzekerheid. Mi-

nuut na minuut. Tot het bittere einde.

Ze doet wat ze beloofd heeft. Ze geeft me de concentratie en de kracht om te doen wat ik moet doen. Zij weet alles. En ik breng in haar bijzijn mijn kind ter wereld.

Klapdeurtjes

Er zijn vriendschappen waarbij je elkaar niet vaak spreekt, maar dit is een situatie die zeker vraagt om contact. In de dagen tussen het ‘doodvonnis’ van ons kindje en de bevalling probeer ik een vriend te bellen. Hij neemt niet op. Ik besef: dit zijn de laatste momenten dat ik hem nog kan vertellen dat ik zwanger ben. Dat ik hem kan vertellen hoe mijn hoofd uit alle macht probeert om controle over de situatie te houden.

Ik voel dat ik voor een scheidslijn sta. Nee, niet alleen voor een lijn, maar voor een hele wánd. Ik kijk ertegenaan en weet niet wat zich erachter bevindt. Het voelt alsof ik langzaam de glazen klapdeurtjes op Schiphol